

97 . Chișoda | Comuna: Giroc | Județ: Timiș | Punct: Valul Roman | Anul: 2022

Anul: 2022

Cod RAN: 155332.02

Perioade: Preistorie, Antichitate

Epoci: Neolitic, Neolitic târziu, Eneolitic, Epoca romană, Epoca post-romană

Autori: Andrei Georgescu, Dan Ciobotaru, Dragoș Diaconescu, Andrei Bălărie, Adrian Ardelean, Adriana Sărășan, Ștefan Popa, Bogdan Calotă, Ionuț Marteniuc

Instituții: Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Muzeul Național al Banatului - Timișoara, Universitatea de Vest, Timișoara

Nr. autorizatie: 164

Data autorizatiei: 2021-03-22

Raport de cercetare arheologică preventivă Chișoda, com. Giroc, jud. Timiș, Punct: Valul Roman

Raport

Cercetarea arheologică preventivă de la Chișoda-Rossini Sleeve, a vizat două obiective arheologice, ambele incluse în Lista Monumentelor Istorice: Chișoda-Valul Roman (TM-I-s-B-06058) și Chișoda-Livezi (TM-I-s-B-06057).

1. Valul Roman

Pentru acest obiectiv istorico-arheologic a fost efectuat, ca și primă formă de cercetare un model digital de elevație pentru o suprafață de cca. 35 hectare. În acest areal a fost prins și arealul ocupat de așezarea neolitică de tip tell din punctul Livezi.

Prospecția magnetometrică efectuată pentru suprafața vizată de proiect, dar și cea suplimentară întreprinsă pentru delimitarea suprafeței și structurii sitului neolitic, a relevat pentru zona de N-V a întregului areal acoperit de cercetările non-invazive, o structură liniară formată din trei șanțuri paralele (conform prospecției magnetometrice) și urma ușor vizibilă a unui mic val/rest de val cu o elevație de maxim 0,50 m (conform modelului digital de elevație), dispusă între șanțul de est și cel median. Direcția de dispunere a acestui sistem șanțuri este, în tronsonul cercetat, pe axa NNV-SSE.

Cercetarea arheologică propriu-zisă a confirmat în cea mai mare măsură observațiile obținute prin cercetările non-invazive. Au existat într-adevăr trei șanțuri paralele, iar între cel median și cel estic a existat baza unui val de pământ, val complet demantelat la acest moment. Din punct de vedere al modului de amenajare al celor trei șanțuri putem spune că șanțul vestic (C.7) avea o formă trapezoidală în secțiune, iar cel median (C.19) și cel estic (C.9) erau în forma literei V. Forma trapezoidală a șanțului vestic este fără dubii, câtă vreme pe fundul acestuia au fost observate ducturile șanțurilor neolitice C.11, C.14, C.32 și C.22. Șanțurile de vest și de est aveau deschiderile la coronament sensibil egale (cca. 7,1 m), iar cel median de cca. 4 m. Șanțul median era și cel mai puțin adânc, cel mai adânc fiind cel estic cu o cotă ce trece cu circa 0,60 m de partea superioară a pânzei de apă freatică.

Tronsoanele cercetate din cele trei șanțuri, dinspre vest spre est (C.7, C.19 și C.9) au avut lungimile de, corespunzător, 53 m, 52, 4 m și respectiv 56,5 m. Între șanțul median (C.19) și cel estic (C.9) a existat cu siguranță un val de pământ din a cărui structură în elevație s-a păstrat doar resturile unei lentile galbene la culoare, de sorginte coluvială, tasată în partea superioară a umpluturii șanțurilor ce flancau acest val, mai precis în partea estică a șanțului median și în cea vestică a celui estic. Elevația pe care restul de val o mai prezintă, sesizabilă pe modelul digital de elevație, poate fi legată de o eventuală preparare a bazei valului din solul aflat în partea superioară a ceea ce vor deveni viitoarele șanțuri de flancare ale acestuia, peste acesta fiind construit valul din lut galben, bătut (vezi Borza 1942).

Chiar dacă cele trei șanțuri sunt paralele și par a fi parte ale aceluiași sistem de fortificare, putem afirma că în sectorul cercetat, între șanțul vestic și median nu a fost observată, prin nici o metodă (DEM, magnetometrie sau săpătură arheologică) urma vreunui val de pământ. Șanțul estic și cel median flancau în mod clar un val de pământ. Șanțul estic este cel mai lat și cel mai adânc. Luând în calcul principiul cel mai elementar de fortificare de tip val-șanț, putem presupune că această linie de fortificare/delimitare graniță proteja spațiul aflat la vest de această linie dinspre eventuale pericole sau evenimente ce își aveau sorginea la est de aceasta. Șanțul median are, prin dimensiunile sale, cel mai probabil rolul de rigolă pentru captarea apei pluviale (vezi și Bozu, Bozu 2017, 139) ce se putea acumula la baza valului, pe latura sa vestică, împiedicând astfel fragilizarea vremelnică a bazei acestuia. Astfel singurele argumente privind eventuala contemporaneitate între șanțul de vest și celelalte două șanțuri sunt orientarea identică, având ducturi paralele, precum și umplutura extrem de asemănătoare a celor trei structuri adâncite, neagră cu aspect dens, lutos, în care se puteau discerne două momente de umplere ale acestor șanțuri.

Informații suplimentare online

[Raportul 7027 din cronica.cimec.ro](https://cronica.cimec.ro)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
